

עם זאת, לעיתים כדאי לסמן פסיק למרות שאינו נצרך עפ"י כללי הפיסוק, וזאת כדי להדגיש קטע מסוים או לשמור על זרימת המשפט או למנוע טעות בהבנה. דוגמאות:

א. למרות נטייתם להתנהגות רשלנית, בעיתות משבר נוהגים האזרחים על פי הנחיות הרשויות. ב. בקשר של ניגוד, רשאי הכותב להטיל פסיק לפני הניגוד אם רצונו להדגישו. ג. הכלב ייבב כל הלילה בגלל כאב בטן חזק, ממש מתחת לחלון חדר השינה שלי.

כללו של דבר, יש לדעת כי כללי הפיסוק (בפרט כללי הפסיק) אינם חד משמעיים – הם אינם מתייחסים לכל המקרים, ולא בכל מקרה יש לנהוג על פיהם. ובכל זאת תועלת רבה יש בהם, בהיותם מעניקים לכותב הכוונה כללית בדרכי הפיסוק.

יא. הסימן נקודה ופסיק (;) מורה על הפסקה שהיא חלשה מזו של הנקודה וחזקה מזו של הפסיק. הוא בא להפריד בין צירופי עניינים שונים במיוחד כשמדובר ביחידות ארוכות או יחידות הכוללות בתוכם פסיקים. לדוגמה: בפגישה נכחו: הרב ראובן, ראש הישיבה; הרב שמעון, המשגיח; והרב לוי, היועץ החינוכי. כמו כן בא סימן זה בין משפטים שהם עצמאיים, אך יחד עם זאת הם קשורים זה לזה קשר הדוק. דוגמאות: הטענה אינה כלפי הצבא; הטענה היא על קובעי המדיניות. תסביר מהר יבינו לאט; תסביר לאט יבינו מהר. אין זוג לא מוצלח; יש זוג לא מודרך.

יב. נקודותיים באות לפני ציטוט, הסבר או פירוט. (אגב, נקודותיים יש להרחיק מהמילה הבאה, אפילו כשהנקודותיים באות לאחר אות אחת בלבד, לדוגמה: פסוקית מתחילה בד"כ ב: כי, אשר, אם וכיו"ב).

לקו המפריד יש כמה שימושים, וביניהם:

- לאחר חלק ייחוד, לדוגמה: פלוני שלמד תורה - קרא כמה נאים מעשיו. יששכר וזבולון
- הקשר ביניהם חיוני. היו שם מסמכים רבים, כולם חשובים.
- לפני הסבר או פירוט, לדוגמה: הגובה הממוצע - מטר וחצי.
- בהתליית מצב במצב, לדוגמה: מי שמאמין - לא מפחד. הרוצה להחכים - ידרים. בושל במזיד - אסור באכילה.

זוג קווים מפרידים יובא לפני ואחרי תמורה או הסגר.

קו מפריד יש להרחיק מהמילים, ואילו מקף יש להצמיד למילים (ראה לקמן בכלל מג ובהערה שם, שביארנו בהרחבה את כללי הקו המפריד והמקף).

יג. פיסוק בסמוך לגרשיים: את סימן הפיסוק מסמנים לעיתים לפני הגרשיים ולעיתים לאחריהם, ובד"כ זה תלוי אם הוא שייך למשפט הכללי או למובאה שבגרשיים. למשל:

א. היה כתוב שם: "מתי תתעשתו?" ב. האם היה כתוב שם "מתי תתעשתו"?

כך גם בפיסוק בסמוך לסוגריים, ראה כלל לט (כתורת משנה 5).